ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΑΧ. ΙΛΙΣΙΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΛΛΑΣ

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΙΩΤΩΝ

Περίοδος Β΄ - Χρόνος 17ος Γραφεία: Λιβύης 22 ΙΛΙΣΙΑ Τηλ. 7750983 Αριθμ. φύλλου 99 Δρχ. 100 ΝΟΕΜΒΡΗΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '93-ΓΕΝΑΡΗΣ '94

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΤΕΣ ΜΕ ΒΑΡΚΑ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

«Μια φωτογραφία εκφράζει Χίλιες λέξεις». Μια φωτογραφία τριάντα χρονών έχει τη δική της ιστορική αξία.

Θα ανασαλέψει μνήμες, θα ξωντανέψει αναμνήσεις και βιώματα προκαλώντας ανάμεικτα συναισθήματα πίκρας, χαράς και νοσταλγίας. Γεγονότα που προέρχονται από την παιδική ηλικία. Μια ηλικία που τα πάντα καταγράφονται στη μνήμη με ακρίβεια, και πολλές φορές ακολουθούν τον άνθρωπο μέχρι τη στιγμή που ο κύκλος του κλείνει οριστικά. Βρισκόμαστε στην είσοδο από το παλιό σχολείο Βαθυκάμπου. Χειμώνας του 1963, μια ηλιόλουστη μέρα με τσουχτερό κρύο. Το επιβεβαιώνουν τα κασκόλ που φοράμε, και η κουκούλα που έχει ο φίλος και συμμαθητής μου Γιώργος Χριστογιάννης. Στα χέρια μας διακρίνονται τετράδια και μολύβια. Είναι από ένα δέμα που είχαμε λάβει απο άγνωστους έλληνες της Αμερικής. Μικρά δωράκια, αρκετά όμως για να μας δώσουν μια ξεχωριστή χαρά στις δύσκολες εκείνες εποχές. Θυμάμαι ότι το γεγονός θεωρήθηκε τότε πολύ σημαντικό. Στη διανομή παρεβρέθηκε ο παπάς του Χωριού, και βέβαια ο φωτογράφος, που χάρη σ' εκείνον ξαναγυρίζουμε σήμερα νοερά τριάντα χρόνια πίσω.

Λεπτομέρειες και σχόλια στο κείμενο που ακολουθεί.

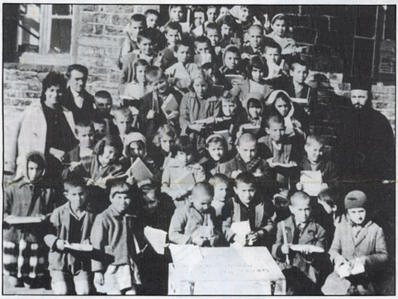

Η ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ ΣΑΡΑΝΤΑΡΙΔΩΝ ΘΥΜΑΤΑΙ

Ας δούμε εδώ ένα ένα τα εικονιζόμενα πρόσωπα.

Στη δεξιά πλευρά είναι ο τότε παπάς του χωριού μας. Ο παπα-Νίκος που κατάγεται από το Βαθύκαμπο και σήμερα βρίσκεται στην Άρτα. Τον θυμάμαι πάντα από την ώρα που κατηχητικού. Ήταν κάποια βράδια όταν σχολάγαμε από το μάθημα του σχολείου. Μια ώρα που κυλούσε ήρεμα και χαρούμενα. Τον περιμέναμε πάντα με χαρά και τον ακούγαμε με ευχαρίστιση. Το κατηχητικό ήταν για μας, το απάνεμο λιμάνι, στο τρικυμισμένο πέλαγος ενός στιγματισμένου εκπαιδευτικού συστήματος.

Ας είναι πάντα καλά ο άνθρωπος...

* * * *

Αριστερά της φωτογραφίας βλέπουμε τον γνωστό σε όλους μας δάσκαλο —μακαρίτη σήμερα— Κωνσταντίνο Σιαφαρίκα. Κατάγονταν από το Τραπεζάκι Διστράτου. Δίδαξε αρκετά χρόνια στο σχολείο που βλέπουμε, και στο καινούργιο που χτίστηκε τότε και σήμερα παραμένει κλειστό. Όπως κάθε άνθρωπος έγραψε τη δική του ιστορία, στο σύντομο αυτό πέρασμα που βαδίζουμε όλοι...

Ο Θεός να τον αναπαύει εκεί που βρίσκεται...

* * * *

Το μόνο άγνωστο για πολλούς πρόσωπο είναι η κοπέδα με την άσπρη ζακέτα. Πρόκειται για τη δασκάλα Σοφία Βόγκα που κατάγεται από τον Πύργο. Έμεινε στο χωριό μας ένα σχολικό έτος. Στο σύντομο περασμά της, εκτός από γράμματα και αριθμούς δίδαξε κάτι παραπάνω... Ήθος, αξιοπρέπεια, αυτοσεβασμό...

Έμπαινε στην αίθουσα να διδάξει σαν συνεργάτης του μαθητή. Η ηρεμία και η υπομονή που τη διέκριναν κατά την ώρα του μαθήματος, προκαλούσαν στο μαθητή δίψα για μάθηση. Ποτέ το φόβο και την αγωνία για... απόδραση... Ήταν μια αναλαμπή στην καταιγίδα της εποχής, που χάθηκε ξαφνικά, έτσι όπως είχε εμφανιστεί. Αν κάποιος γνωρίζει κάτι για εκείνη τη δασκάλα, αν ξέρει που βρίσκεται σήμερα, ας κάνει το κόπο να επικοινωνήσει με το συντάκτη. Θα είναι πολύ σημαντικό για όλους εμάς που δεν την ξεχάσαμε.

* * * *

Θα προσπαθήσω εδώ να αναφέρω τα ονόματα των συμμαθητών μου που φαίνονται καθαρά στη φωτογραφία.

Βεβαίως υπάρχουν πολλοί που δεν διακρίνονται καλά. Ας με συνχωρέσουν που δεν θα δουν το όνομά τους. Η αρχή από κάτω δεξιά.

Γιώργος Χ. Χριστογιάννης - Γιώργος Κ. Μάρης - Θανάσης Σ. Καζάκος - Μιχάλης Γ. Σιαφαρίκας - Παύλος Χ. Παππάς - Λεωνίδας Χ. Παππάς - Γεωργία Ν. Ψυχογιού - Δημήτρης Κ. Ψυχογιός - Σπυριδούλα Σ. Παπαβαγγέλη - Κώστας Α. Καλιακάτσος - Νίκος Δ. Σπανός - Λάμπρος Β. Τζαρής - Ζωή Β. Αναγνωστάκη - Ελευθερία Ι. Κίτσου - Κούλα Β. Τζαρή - Τούλα Μ. Μπαρτζώκα - Αγνή Ι. Καλιακάτσου - Φώτης Κ. Τσιβόλας - Γιάννης Γ. Μάνος - Δημήτρης Ν. Κίτσος - Αντωνία Σ. Παπαβαγκέλη - Βασιλική Κ. Ψυχογιού - Δήμητρα Κ. Ψυχογιού - Βασιλική Κ. Ψυχογιού - Γιάννης Δ. Ψυχογιός - Κούλα Δ. Σπανού - Γιάννης Δ. Σφήκας - Βασίλης Δ. Σφήκας - Τηλέμαχος Καλιακάτσος - Γιώργος Ν. Ψυχογιός - Κώστας Σ. Καζάκος - Βασιλεία Ν. Κίτσου - Γιάννης Β. Τζαρής - Παπαγιώτα Ν. Κίτσου - Δημήτρης Κ. Τσιβόλας - Βασιλεία Κ. Κίτσου - Βασιλεία Ν. Ψυχογιού - Τούλα Β. Γκανατσούλα - Λούλα Α. Χολέβα - Χρυσούλα Δ. Σπανού... Από την παρέα μας, απ' αυτή τη γενιά, ένας έφυγε πολύ νωρίς. Είναι ο Λάμπρος Τζαρής που σκοτώθηκε εκείνη την εποχή από χειροβομβίδα που είχε βρει στο ποτάμι. Τον θυμόμαστε πάντα, και ευχόμαστε ο Θεός να τον αναπαύει...

ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Η φωτογραφία είναι τραβηγμένη στα σκαλοπάτια από την είσοδο του σχολείου. Στην πρόσοψη υπήρχε σκαλιστή επιγραφή πάνω σε μεγάλες πέτρες του τοίχου που έγραφε: ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ - ΣΧΟΛΕΙΟΝ - ΑΡΡΕΝΩΝ - ΝΙΣΗΣΤΑΣ - ΠΑΛΑΙΑΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ - ΕΤΟΣ - ΙΔΡΥΣΕΩΣ - 1926

Σήμερα το κτίριο δεν υπάρχει. Κατά την άποψή μου η κατεδάφιση ήταν ιστορικό λάθος. Ήταν ένας χώρος που στεγάστηκαν αρκετές γενιές και διαδραματίστηκαν εκεί μέσα πολλά γεγονότα. Ο καθένας που πέρασε από κει έχει και κάτι να θυμάται. Προπολεμική περίοδος, κατοχή, εμφύλιος, πείνα, συσσίτια, εκλογές, νοθεία, βία, εκπαίδευση κ.λπ. Ποιός δεν θυμάται το σκοτεινό υπόγειο που το ύψος του δεν ξεπερνούσε το ένα μέτρο;.. εκεί μέσα κλείστηκαν κατά καιρούς κάποιοι άτακτοι μαθητές για να βγούνε... καλοί πολίτες στην κοινωνία!!!

Μαζί με το σχολείο χάθηκαν για πάντα και τα γνώριμα πρόσωπα της γειτονιάς. Κάποιοι άνρθωποι που ήταν άμεσα συνδεδεμένοι με τα παιδιά του σχολείου για όλη τους τη ζωή... θα αναφέρω δύο άτομα, και ας με συνχωρέσουν όλοι οι άλλοι, συχωρεμένοι εκεί που βρίσκονται. Ο ένας είναι ο μπαρμπα-Βασίλης Σταύρος. Τον είχαμε κάποια εποχή μάγειρα στο σχολείο. Τον θυμάμαι μ' εκείνο το ήρεμο ύφος του και το αργό βήμα. Το σπίτι του είναι απέναντι από την εκκλησία των Αγίων Αποστόλων. Πολλές φορές έβγαινε, καθόταν εκεί στο πεζούλι της πλατείας, και προσπαθούσε να μας πει κάτι να ηρεμήσουμε, όταν κάποιοι από μας βγαίναμε στο διάλειμμα κλαίγοντας μετά από κάποια τιμωρία... φυσικά... τί άλλο; «ιερά... ράβδος...» θυμάστε τίποτα καλύτερο; Εκεί στο μικρό κουζινάκι του παλιού σχολείου, άναβε τη φωτιά για το μαγείρεμα με τα ξύλα που φέρναμε από τα σπίτια μας. Κάθονταν δίπλα στο καζάνι με μια κουτάλα στο χέρι, κι ένα τσιγάρο από καλαμποκόφυλλο μόνιμα κολλημένο στα χείλη του...

Ήταν η εποχή που είχε κτιστεί το καινούργιο σχολείο, και το παλιό το είχαμε για τραπεζαρία. Το πρωί είχαμε το γνωστό σκονόγαλο, το μεσημέρι μακαρόνια —το κρέας άγνωστο— ή φασόλια ή εκείνο το... περιβόητο πληγούρι... Ένα κατάπλασμα που δεν πήγαινε κάτω με τίποτα. Μόνιμος εφιάλτης μας είχε γίνει. Για όποιον έκανε πως δεν έτρωγε η απειλή από τον επιβλέποντα εκπαιδευτικό ήταν μία: «Θα σου το ρίξω στο σβέρκο ζεματιστό!!!».

Εκείνο που... με' έβαζε σε σκέψη ήταν το... «ζεματιστό». Για να κουβαλάμε τα βιβλία είχαμε κάτι τσάντες από μπλέ ύφασμα, κάτι σαν τρουβάς. Πολλές φορές κάποιοι από μας βγάζαμε τα βιβλία και αδειάζαμε το πληγούρι μέσα στη τσάντα!!! Τη βάζαμε ύστερα κάτω απ' το σακάκι, και αφού δείχναμε κατά την έξοδο την άδεια καραβάνα... όπου φύγει-φύγει!!! Αυτή η... παρανομία ήταν μία από τις λίγες που δεν είχε προδοθεί ποτέ!

Και αυτό γιατί την εφαρμόζαμε μόνο λίγα άτομα. Κλειστό κείκλωμα που λέμε... Ελπίζω σήμερα μετά από τριάντα χρόνια σιωπής... να έχει παραγραφεί το αδίκημα.

* * * *

Και βέβαια, μόνιμη ευχάριστη μορφή ζωγραφισμένη στη μνήμη μας, η αξέχαστη κυρά-Χαρίκλεια Καλιμογιάννη. Το σπίτι της είναι εκεί στην άκρη από την αυλή του σχολείου. Η πόρτα τότε πάντα ανοιχτή. Δίπλα στο μικρό της κουζινάκι τρέχαμε διψασμένοι για ένα κύπελο νερό... Εκείνη πολλές φορές έλλειπε στα χωράφια. Φρόντιζε όμως να έχει πάντα ένα δοχείο —στρογγυλό θυμάμαι— γεμάτο νερό, που το κουβάλαβε από το πηγάδι τοποθετιμένο στο κεφάλι της.

Μια γυναίκα με ξεχωριστή καλοσύνη, για χρόνια ολόκληρα μας είδε με τον τρόπο της σαν δικά της παιδιά. Την ευχαριστούμε... ο Θεός να την αναπαύει εκεί που είναι...

Ο ΑΠΟΗΧΟΣ ΕΝΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Βρισκόμαστε στις αρχές της δεκαετίας του 1960. Μια εποχή που σημάδεψε τα πρώτα βήματα της γενιάς μας. Την πρώτη επαφή των σημερινών σαραντάριδων —και όχι μόνο— με την κοινωνία. Μια κοινωνία με τους δικούς της ρυθμούς και κανόνες, που το γενικότερο κλίμα χαρακτηρίζονταν από μια λέξη: Τρομοκρατία... Οι λόγοι γνωστοί:

Συνέχεια στη σελίδα 4

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Παρασκευή 4 Φεβρουαρίου

Το Διοικητικό Συμβούλιο καλεί όλους τους φίλους και πατριώτες να συμμετάσχουν στο αποκριάτικο γλέντι που θα γίνει την **Παρασκευή 4 Φεβρουαρίου** στο Κέντρο διασκέδασης **«ΑΠΟΒΡΑΔΟ»** στην Άνω Ηλιούπολη Λεωφ. Μαρίνου Αντύπα 38 (πρώην Αλ. Νάστου).

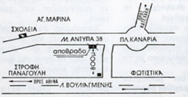

Φιλικό περιβάλλον, άριστη κουζίνα, πλήρης ορχήστρα. Τραγουδούν οι: Τάκης Δημητρίου, Λίτσα Ευαγγέλου, Ανδρέας Δημητσάνος, Στέλλα Σκουροπούλου που προσφέρουν ένα ανεπανάληπτο κέφι για χορό και τραγούδι.

Ώρα προσέλευσης 10.00 μ.μ.

Πληροφορίες τηλ. **6420051** Κ. Καμπρής.

Απόβραδο τηλ. **9750010, 9714232.**

Συμμετέχει και το χορευτικό του Συλλόγου μας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας και η Συντακτική Επιτροπή της εφημερίδας «Ο ΑΡΑΧΘΟΣ» εύχονται στα μέλη και στους αναγνώστες

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ

Απλά... και περίεργα

...Καθώς γύριζα μια μέρα από τη δουλειά μου με σταματάει μια δημοσιογράφος κρατώντας ένα μικρόφωνο στο χέρι και αρχίζει ούτε λίγο ούτε πολύ να με ανακρίνει.

— Άσε ρε κορίτσι μου, δε βλέπεις ότι έχω τα νεύρα μου; Προσπαθώ να γυρίσω στο σπίτι μου και είμαι καθηλωμένος εδώ και δύο τρεις ώρες περιμένοντας λεωφορείο, ταξί ή κάτι τροχούμενο.

— Καλά, μου λέει, και γιατί δεν πας με τα πόδια; Άντε τώρα να της εξηγήσεις ότι δεν μπορώ να περπατήσω μέσα στο καυσαέριο και ότι τα πεζοδρόμια έχουν καταληφθεί από αυτοκίνητα και μηχανάκια και τέλος πάντων ότι το σπίτι μου δεν είναι δα και τόσο κοντά (μια πόλη κόλαση).

Και αυτή να επιμένει να με ανακρίνει.

Εάν πραγματικά δεν ήταν θεοκόμματος, απ' αυτές που τις βλέπεις και σου πέφτουν τα σάλια και τρέμουν τα πόδια σου ανεβαίνοντας το αίμα στο κεφάλι και κάνοντας σκέψεις πονηρές και ακόλαστες θα την είχα κοπανήσει.

— Τέλος πάντων, λέγε τί θέλεις να τελειώνουμε:

— Μια ερώτηση θέλω να σου κάνω:

Τί νοσταλγείς πιο πολύ αυτή τη στιγμή;

Μα φυσικά, τα παιδικά μου χρόνια, ξεστόμισα χωρίς να το καταλάβω και ελπίζοντας πως θα με σταματήσει για να απολαύσω τα αιθέρια κάλλη της (φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περίδρομο που λένε).

Δε θα τα σκεφτόμουν όλα αυτά, εάν προχθές που διάβαζα εφημερίδα, δεν έβλεπα μια δημοσκόπηση που έλεγε ότι το 80% των ανθρώπων στην ερώτηση αυτή (τί νοσταλγούμε πιο πολύ) απαντήσανε: τα παιδικά μας χρόνια.

Λες και δεν περάσανε από πάνω μας δεκαετίες ολόκληρες και ότι ξαφνικά από τα δέκα μας χρόνια περάσαμε κατευθείαν στα... άντε να μην πω πόσα.

Αλήθεια τί γίνεται όλα αυτά τα χρόνια, που πήγανε τα όνειρά μας και οι ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο και το αύριο να γίνεται χειρότερο από το χθες.

Κάποτε παλεύαμε για μια κοινωνία πιο δίκαιη, πιο ανθρώπινη, χωρίς υποκρισία και ψευτιά, μια κοινωνία αξιοκρατική και υπεύθυνη απέναντι στον πολίτη.

Με ποιό δικαίωμα, κύριοι, καταστέφετε ό,τι όμορφο και ωραίο έχουμε μέσα μας;

Με ποιό δικαίωμα, κύριοι, μας βομβαρδίζετε καθημερινά με ανούσια πράγματα;

Τέλος πάντων δεν έχω διάθεση να κάνω κριτική ούτε στους μεν ούτε στους δε, γιατί ξέρω πολύ καλά ότι κουφεύουνε και στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα.

Αλλά να, μ' έπιασε το παράπονο (χρονιάρες μέρες που έρχονται) και σκεφτόμουν τα παιδικά μου χρόνια.

Ό,τι και να σκεφτώ, ειλικρινά ήταν όμορφο, γιατί κάθε στιγμή που περνούσε από πάνω μου, τη ρουφούσα με το κουτάλι.

Ξυπόλυτα και μυξιάρικα παιδιά με το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού πάντα (κουτσουμπλισμένο) τρέχαμε στα χωράφια στήνοντας (τσιόπνες), λέγαμε αστεία και καλαμπούρια για καλλικατζαραίους και για ξωτικά που έρχονται τη νύχτα από το μπουχαρή και έτρεμε το φιλλοκάρδι μας.

Έτσι και πιάναμε κάνα καλοένο ή όποιο αθώο πετούμενο που πέρναγε κατά λάθος από εκεί, η χαρά μας ήταν απερίγραπτη.

Συγνώμη, κύριοι, τόση ώρα μιλάω στον πληθυντικό, λες και αυτές οι αναμνήσεις αφορούν όλους τους πιτσιρικάδες. Σε μια μικρή κοινωνία οι συνήθειες και η καθημερινότητα είναι περίπου ίδιες για όλους, μόνο που ο καθένας βιώνει τα πράγματα διαφορετικά.

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΕΓΩ ΣΥΝΕΧΙΖΩ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ ΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΟΥ ΒΙΩΜΑΤΑ

Έτσι και έπιανα κάνα καλοένο τρελαινόμουνα από τη χαρά μου, γιατί, όπως ξέρετε εσείς οι μεγαλύτεροι, μια βδομάδα πριν τα Χριστούγεννα κρατάγαμε νηστεία· μάζευα λοιπόν όλα τα πουλάκια που έπιανα στις τσιόπνες και τα πήγαινα ανήμερα των Χριστουγέννων πρωί-πρωί στη βρύση μέσα στην παγωνιά και το κρύο χωρίς να με δει ανθρώπου μάτι.

Σαν καλό παιδάκι τ' άφηνα στην Παναγιά δίπλα στο εικονοστάσι —έτσι μου 'χαν πει να κάνω— και μέσα στην παιδική μου αθωότητα ήμουν ευτυχισμένος.

Και το σενάριο συνεχίζεται. Έπαιρνα το (αμίλητο νερό) από τη βρύση και πήγαινα πριν φέξει για καλά απέναντι στη γειτόνισσα κρατώντας δύο τρία κλαδιά από πουρνάρι τα έβαζα στο τζάκι και έλεγα: (πράτσα προύτσα αρνάκια κατσικάκια, νύφες γαμπρούς).

Το σίγουρο είναι ότι ποτέ δεν κατάλαβα τί έλεγα, αλλά βλέποντας τη γειτόνισσα να με γεμίζει φιλιά και να μου λέει χίλιες δύο ευχές, με έκανε ευτυχισμένο και χαρούμενο.

Χαρούμενα παδικά χρόνια με σκανταλιές και αθωότητα ονειροπαρμένα και φευγάτα πέρα από τα όρια της μικρής κλειστής κοινωνίας.

Γι' αυτό να θέλετε, —λέω αν θέλετε— ελάτε να πάμε μια βόλτα μαζί πίσω στις αλάνες και στα δρομάκια, χαζεύοντας τ' αγάλματα που χρόνια τώρα στέκονται εκεί στολισμένα με χρυσάνθεμα και παπαρούνες, και πιο δίπλα στην πλατεία νεράιδες να σου τραγουδούν και μάγισσες πλανεύτρες να σου προσφέρουν τον έρωτα ντυμένες με αραχνοΰφαντα τούλια.

Δεν είναι μόνο οι παιδικές αναμνήσεις που μας κρατάνε στη ζωή, αλλά και η πραγματικότητα που ζούμε καθημερινά προσπαθώντας να την κάνουμε καλύτερη.

Μόνο που οι προσπάθειές μας εξαντλούνται μέσα στην κρεββατοκάμαρα χώνοντας το κεφάλι μας μέσα στο χαζοκούτι και όταν αποκάμουμε, γυρίζουμε να κοιμηθούμε κώλο με κώλο αγγίζοντας ο ένας τον άλλο, για να μη νιώθουμε μοναξιά.

Ας μετρήσουμε λοιπόν, αγαπητοί μου φίλοι, τα τετραγωνικά που ζούμε μέσα και αν δεν μας φτάνουν, ας τα κάνουμε μεγαλύτερα. Και αν ακόμη δε μας χωράνε να τα σπάσουμε, ελπίζοντας πως κάποια μέρα όλα αυτά θα βρουν απάγκειο και ζεσταδιά σαν το Χριστό στη φάτνη των βοσκών.

Τ.Μ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ TOURS
ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΩΝ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ-ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Γράμμου 44, Τ.Κ. 161 51, Αργυρούπολις - Αθήνα
Τηλ. 993.1200 - 991.5598 - 991.7531 - FAX 993.2462
ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Στέγες - κεραμίδια
Ξύλινες επενδύσεις
Βεράντες
Ιωάννης Ζέρβας
Γρ. Αυξεντίου 167 Α. Ιλίσια τηλ. 77.03.092

Στείλε την συνδρομήσου

Την εφημερίδα αυτή ξέρω την θέλεις πολύ, αλλά για να βγει έχει έξοδα και κόπο (ο κόπος δωρεάν)

Στείλε την Συνδρομή σου μπορείς.

ΜΟΛΟΓΑΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ... ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Θα μπορούσε να είναι ανέκδοτο, όπως τόσα άλλα, που κυκλοφορούν. Συνέβη πριν κάποια χρόνια στο Βαθύκαμπο, και οι μεγαλύτεροι το έζησαν και το θυμούνται καλά. Είχε πεθάνει ένας χωριανός μας, και όπως ήταν φυσικό, οι συγγενείς ειδοποίησαν τα παιδιά του που έλειπαν μακριά, και βέβαια τον παπά. Στο χωριό μας, τότε παπάς ήταν ο... πασίγνωστος στην περιοχή Τζουμέρκων παπα-Καράμπαλης, που έμενε μόνιμα στο χωριό Ανεμοράχη. Χτύπησαν οι καμπάνες, έμαθε ο κόσμος το λυπηρό γεγονός, και κατά το κολατσιό έφτασε κι ο παπάς, ερχόμενος πάντα με τα πόδια. Τα σπίτια στα χωριά τότε, σχεδόν όλα είχαν την ίδια απλή διαρρύθμιση. Δύο δωμάτια όλα κι όλα. Ο νεκρός βρισκόταν στο πάνω δωμάτιο, στο κρεβάτι του σκεπασμένος με μια κουβέρτα, χωρίς την τελική ετοιμασία. Ο παπάς μπήκε μέσα, διάβασε τα καθιερωμένα και βγαίνοντας κανόνισε με τους συγγενείς, η ακολουθία να γίνει το απόγευμα για να έρθουν και οι μακρινοί. Επειδή μέχρι τότε μεσολαβούσαν αρκετές ώρες, ήταν και κουρασμένος από τη πεζοπορία, πήγε σε κάποιο κοντινό σπίτι να ξεκουραστεί. Στο μεταξύ οι συγγενείς και οι γείτονες, έκαμαν την τελική ετοιμασία, και μετέφεραν το νεκρό στο άλλο δωμάτιο, που ίσως ήταν το πιο επίσημο. Άρχισε να συγκεντώνεται ο κόσμος, και κάποια στιγμή έφτασαν και τα παιδιά του εκλιπόντος. Κουρασμένα όπως ήταν από το πολύωρο ταξίδι, ο ένας πήγε και ξάπλωσε για λίγο στο κλειστό δωμάτιο, στο ίδιο κρεβάτι που λίγο πριν βρίσκονταν ο νεκρός... Συγκεντρώθηκε ο κόσμος, έφτασε η ώρα για τη νεκρώσιμη ακολουθία, αλλά ο παπάς δεν είχε εμφανιστεί. Πήγε τότε κάποιος στο κοντινό σπίτι, και τον ειδοποίησε ότι όλα είναι έτοιμα να ξεκινήσουν. Κόσμος πολύς έξω, και μέσα στο δωμάτιο, φτάνει κι ο παπάς, και... υπολογίζοντας ότι είχε αργήσει λιγάκι, πάει κατευθείαν εκεί που ήξερε από πριν ότι βρίσκεται ο νεκρός.

Βιαστικός ανοίγει την πόρτα, μπαίνει στο πάνω δωμάτιο, και πρωτού πάρει κανένας είδηση, ανάβει λιβάνια κ.λπ. και αρχίζει να ψέλνει, θυμιατίζοντας κοντά στο κεφάλι του ανθρώπου. Ο βρισκόμενος κάτω απ' την κουβέρτα, κουρασμένος όπως ήταν από το ταξίδι, είχε ελαφροκοιμηθεί. Ακούγοντας ξαφνικά τα... κουδουνίσματα από το θυμιατό δίπλα στο αυτί του, ξυπνάει και... σαστισμένος απ' τον παράξενο θόρυβο, αρχίζει να παραμερίζει σιγά - σιγά την κουβέρτα απ' το κεφάλι του, να δει... τι γίνεται! Βλέποντας ο παπάς το... «νεκρό»!!... να... αργοσαλεύει κάτω απ' την κουβέρτα... πανικόβλητος σταματάει να θυμιατίζει μένοντας άλαλος, ενώ, αυτομάτως... σηκώνει το θυμιατό —πίσω σε θέση... μάχης!!— έτοιμος για... επίθεση και για άμυνα!!...

Ο... ζωντανός, βλέποντας την απειλητική —και ανεξήγητη για εκείνον— κίνηση του παπά, και μη έχοντας χρόνο για άλλη αντίδραση... αστραπαία πετάγεται πάνω, πετάει την κουβέρτα κατά τη μεριά του... έντρομου παπά, και μ' ένα σάλτο βρίσκεται έξω απ' το δωμάτιο, αφήνοντας τον παπά μέσα... ετοιμόρροπο... με το θυμιατό μετέωρο!! Όλα αυτά, βέβαια, μέσα σε ελάχιστο χρόνο.

Είδαν κι έπαθαν οι παρευρισκόμενοι μέχρι να δοθούν οι απαραίτητες εξηγήσεις, και να... συνεφέρουν κάπως τον άτυχο παπά, με τη λαχτάρα που πήρε...

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ

Το περιστατικό είναι πραγματικό και συνέβη πριν λίγα χρόνια σε γειτονικό χωριό. Πέρα από την εύθυμη πλευρά, —όσο μπορεί να είναι τέτοια— είναι και παραμένει ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα στο —αγεφύρωτο πολλές φορές— χάσμα που υπάρχει μεταξύ παλιάς και νέας γενιάς. Στον τρόπο ζωής, τις ιδέες, τη σκέψη κ.λπ.

• • •

Η οικογένεια στο χωριό φτωχή, ως συνήθως. Τα παιδιά, φευγάτα στην Αθήνα για μεροκάματο. Ο γέρος και η γριά, εξακολουθούν να αγωνίζονται με την άγονη γη, έχοντας συντροφιά τις δυο - τρεις κατσίκες τους. Το κορίτσι γνωρίζεται στην πρωτεύουσα, μ' ένα νέο που κατάγεται από το χωριό Άγναντα. Αναβολή στην αναβολή περνάνε κάποια χρόνια, ώσπου κάποτε αποφασίζουν για γάμο. Το δύσκολο είναι πώς θα τον φέρει στο χωριό, στους γονείς. Εκτός των άλλων, είναι και η εποχή που τα μακριά μαλλιά, είναι κάτι περισσότερο από μόδα για τον άντρα της πόλης. Και ο νεαρός σ' αυτό δεν υστερεί... πλούτος από... τρίχες στο κεφάλι, κατά τ' άλλα... φτώχεια και μεγάλη... (το σκουλαρίκι δεν είχε... προκάνει να καθιερωθεί ακόμα). Με τα πολλά η κρίσιμη μέρα φτάνει, ο νέος εμφανίζεται στο χωριό να τη ζητήσει και επίσημα. Η κοπέλα έχει προετοιμάσει κάπως την κατάσταση με τους γονείς, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν βασικές δυσκολίες π.χ. ο υποψήφιος δε θέλει ούτε να ακούσει για... κούρεμα!! Το βράδυ μετά τα σχετικά, η κουβέντα φτάνει στην ουσία. Ο γαμπρός με το δικό του τρόπο, υποβάλλει... πρόταση γάμου! Η γριά δεν κρύβει τη χαρά της, ξανασερβίροντας αχνιστές τηγανίτες και ζαμπελίσιο τσίπουρο. Ο γέρος εξακολουθεί να παραμένει... μουδιασμένος. Αιτία... η όλη εμφάνιση του νέου, μακρύ μαλλί κ.λπ. Αφού σκέφτεται αρκετά καπνίζοντας αδιάκοπα, τελικά καταλήγει θέτοντας δύο... όρους για τη συμφωνία. «Πρώτον... την ημέρα του γάμου θα είσαι κουρεμένος κανονικά... και δεύτερον... δεν θα φιλήσεις τη νύφη στην εκκλησία...» (Να σημειωθεί εδώ, ότι υπήρξε μακροχρόνια σχέση). Ο γαμπρός... χωρίς πολλά - πολλά... κατεβάζει το τσίπουρο μονορούφι, ανάβει τσιγάρο, και δίνει αμέσως τη... χαριστική... βολή!!...

— «Το πρώτο ξέχασέ το δεν γίνεται, μην καραφλιάσουμε κιόλας για μια γυναίκα!!!... Για το δεύτερο... είμαστε σύμφωνοι, θα σου κάμω τη χάρη!!...».

Τέλος πάντων, μη βλέποντας κι άλλη λύση ο γεροπατέρας, και αφού η παρουσία του γαμπρού είχε γίνει γνωστή στο χωριό... (σημαντικό αυτό για την κοπέλα) προίκα δεν ζητήθηκε, αλλά ούτε και υπήρχε... (σημαντικό αυτό για το γέρο), τα ζύγισε τα μέτρησε όλα και... με βαριά καρδιά είπε το «ναι». Γεμίζουν τσουγκρίζουν τα ποτηράκια ξανά, αδειάζουν τα πιάτα με τις τηγανίτες, ξεκοκαλίζουν μέχρι τέλος και τον... μοναδικό —άτυχο— κόκορα και... κανονίζουν ημερομηνία γάμου και τα γνωστά... Την άλλη μέρα στη γειτονιά και τον περίγυρο, πρωί - πρωί βγαίνει το... έκτακτο παράρτημα ως συνήθως!! Γίνοναι γνωστά τα... απόρρητα πρακτικά της συμφωνίας, τα παζαρέματα του γέρου περί «φιλιά» «τρίχες» κ.λπ. Το κουτσομπολιό δίνει και παίρνει.

Στο χωράφι, στο φράχτη, στα καφενεία, στο μύλο και τη νεροτρουβιά της χόσεψης, στις βρύσες της Ράμιας... κ.λπ. Η παλιοπαρέα που κάτι τέτοια δεν τ' αφήνει να περάσουν έτσι, την ημέρα του γάμου δε χάνει ευκαιρία...

Μόλις η νύφη φτάνει στο προαύλιο της εκκλησίας και πλησιάζει προς το γαμπρό, αρχίζουν να φωνάζουν ρυθμικά παρασύροντας κι άλλους... «Θέλουμε φιλί» - Θέλουμε φιλί»!!! Ο γερο-πατέρας μέχρι εκείνη τη στιγμή κράταγε τη νύφη. Ξαφνικά αρχίζει να στηρίζεται από την μια μεριά στη μαγκούρα του, και απ' την άλλη στο... μπράτσο της νύφης. Αισθάνεται το έδαφος να χάνεται κάτω απ' τα πόδια του... τρένα σφυρίζουν απέναντι

Συνέχεια στη σελίδα 3

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γέννησις

Η Ελένη και ο Σωκράτης Αράπης για τέταρτη φορά παππούδες. Ο Δημήτρης και η Παρασκευή απέκτησαν αγοράκι. Να τους ζήσει.

Θάνατοι

Την 26 Δεκέμβρη, πέθανε ο Γιάννης Τόσκας. Η κηδεία του έγινε στην Καλλονή.

Την 28 Δεκέμβρη πέθανε η Σοφία Θωμά Παλαβού. Η κηδεία έγινε στην Φτέρη.

Την 20 Δεκέμβρη πέθανε η Σοφία Μπαρτζώκα - Γκαλιάκη. Η κηδεία έγινε στο Πέραμα Πειραιώς.

Πέθανε στις 9.12.93 η Ευαγγελία Ν. Καλιακάτσου και εκηδεύθη την επομένην στο Νεκροταφείο Ζωγράφου. Εις Μνήμην της Ευαγγελίας Ν. Καλιακάτσου προσφέρουν στο Σύλλογο Άραχθο 15.000 χιλιάδες δρχ.

Ο Σύζυγος Νίκος τα παιδιά Κλαίρη Γιώργος και Μαίρη και τα εγγόνια Ευαγγελία και Μπέτυ.

Πέθανε την 7.1.94 η Ολυμπία Ναπ. Καλιακάτσου.

Αγαπημένη μας Ολυμπία, ο ξαφνικός χαμός σου μας άφησε άφωνους και στο σύζυγό σου και τα παιδιά σου ένα μεγάλο κενό.

Βρέθηκες απότομα στο κρεββάτι του πόνου και δεν είχες τη δύναμη να μας πεις κάτι για να σου προσφέρουμε κάποια βοήθεια. Ξαφνικά στα 56 σου χρόνια στις 7.1.94 κόπηκε το νήμα της ζωής σου και την επομένη έγινε η κηδεία σου στον Άγιο Βασίλειο Περιστερίου.

Αγαπημένη μας Ολυμπία είχες περίσσεια αγάπη και ανθρωπιά για όλους. Τώρα για μας απομένει να σε θυμόμαστε. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που σε σκεπάζει. Αντί στεφάνι προσφέρουμε στον Άραχθο δρχ. 5.000.

Βασιλική και Αντώνης Μάνος

Η εφημερίδα μας σ' όλους τους οικείους εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια.

ΜΗΤΣΙΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΟΣ

Στις 22 Δεκεμβρίου πέθανε και κηδεύτηκε στο Νεκροταφείο Βριλλησίων Αττικής ο Μήτσιος Παπαγιώργος ετών 72. Γεννήθηκε στο συνοικισμό Αντρειά Κεντρικού το έτος 1921. Δεύτερος γιος του Αλέκου και Πανάγιως Παπαγιώργου. Μικρός 6 ετών οικογενειακώς φύγανε από το χωριό και εγκατασταθήκανε στα Βριλλήσια. Παντρεύτηκε τη σύντροφό του Κατίνα και απέκτησαν δυο κόρες. Δούλεψε σκληρά και απέκτησε αρκετή περιουσία. Ποτέ του δεν ξέχασε το χωριό και από το 1960 πήγαινε το Πάσχα και πολλές φορές και το καλοκαίρι στα Θεοδωρέικα εκεί που είχε γεννηθεί η μάνα του. Καλόκαρδος και πάντα χαρούμενος διακρινότανε με τα ωραία καλαμπούρια του. Στη μνήμη του τα ξαδέλφια Θεοδωραίοι προσφέρουν στο Σύλλογο «Ο ΑΡΑΧΘΟΣ» το ποσό των είκοσι (20.000) χιλιάδες δραχμές. ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ ΣΟΥ ΑΞΕΧΑΣΤΕ ΞΑΔΕΛΦΕ.

Στη μνήμη του αξέχαστου θείου μας Μήτσιου Παπαγιώργου προσφέρουμε στον «ΑΡΑΧΘΟ» 10.000.

Τάκης και Γιώργος Θεόδωρας

Στη μνήμη του λατρευτού μου συζύγου Μήτσιου προσφέρω στον «ΑΡΑΧΘΟ» είκοσι χιλιάδες δραχμές (20.000).

ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΟΥ

Ευχαριστήριο

Η οικογένεια του Ναπολέοντα Καλιακάτσου, σε όσους συμπαραστάθηκαν στο βαρύ πένθος από τον απρόσμενο θάνατο της Ολυμπίας ευχαριστεί θερμά.

Ευχαριστούμε όλους θερμά τους ανθρώπους εκείνους που παρευρέθησαν στο μεγάλο μας πένθος στο χαμό της Αγαπημένης μας Σύζυγο Μητέρας και Γιαγιάς μας Ευαγγελίας Ν. Καλιακάτσου. Επίσης ευχαριστούμε και τους ανθρώπους που μας συμπαραστάθηκαν στη λύπη μας τηλεφωνικώς και τηλεγραφικώς που δεν μπόρεσαν να έλθουν. Ο Σύζυγος, τα παιδιά, τα εγγόνια.

Στον Συμπατριώτη Νίκο Γ. Καλιακάτσο τα παιδιά και τα εγγόνια του Θερμά Συλλυπητήρια. Ευχαριστούμε για την ενίσχυση Ο ΑΡΑΧΘΟΣ.

Μνημόσυνο

Στις 16.1.1994 ημέρα Κυριακή και ώρα 11.30 πρωϊνή τελούμε το 40θήμερον Μνημόσυνο στον Ιερό Ναό Αγίου Κων/νο και Ελένης Νεκ. Ζωγράφου. Υπέρ αναπαύσεως της ψυχής της λατρευτής μας Συζύγου Μητέρας και Γιαγιάς και Θείας Ευαγγελίας Ν. Καλιακάτσου.

Ο Σύζυγος, τα παιδιά, τα εγγόνια.

Συνδρομές

Μπαλαούρας Ευάγγελος	3.000
Μπαλαούρας Σ. Ιωάννης	2.000
Καλιακάτσος Κ. Τέλης, Άρτα	5.000
Καλιακάτσος Κ. Ιωάννης	1.000
Σφήκας Γ. Βασίλης	1.000
Ντέμσας Θεόδωρος	1.000
Μπλέτσος Χρήστος	2.000
Οικονόμου Ιωάννης	5.000
Καλιακάτσος Δ. Χρήστος	5.000
Γκατζόγιας Ανδρέας	5.000
Χριστοδούλου Βησσαρίων	3.000
Πάνος Ν. Κώστας	5.000
Καλιακάτσος Κ. Γιώργος	5.000
Ρακόπουλος Κώστας	2.000
Ρακοπούλου Θεοδοσία	2.000
Σαμαρτζή Αθανασία	2.000
Αμπελογιάννη Αλεξάνδρα	1.000
Ζέρβας Γιάννης	2.000
Αναστασίου Ανδρέας	1.500
Γκαλιάκη Σοφία	2.000
Καλιακάτσος Θ. Τέλης	5.000
Καλιακάτσος Ανέστης	10.000
Καλιακάτσος Απόστολος	2.000
Μπαλαούρας Χρήστος	2.000
Κωνσταντάκης Ιωάννης	2.000
Αναγνωστάκης Δημήτρης	1.000
Μπαρτζώκας Ανδρέας	2.000
Σφήκας Γιάννης	1.000
Μπαρτζώκας Χρήστος	3.000
Μπαρτζώκας Γ. Αριστ.	3.000
Αντωνίου Ι.Ε. Ανδρέας	2.000
Κεραμίδα Αντιγόνη	2.000
Οικονόμου Χ. Ηλίας	2.500
Κουτσοσπύρος Νικόλαος Κυψέλη	1.000
Κοντός Διογένης	1.000
Ντάλας Βασίλης	1.000
Κατσινέλης Δημήτρης	50.000
Ρεντζούλας Γιώργος	1.000
Άγνωστος από Π.Σ.Ε.	1.000
Μιχάλης & Σοφία Τζέπσος	5.000
Σαλαγιάννης Κώστας	5.000
Ζαχαρής Χρήστος	2.000
Ρακόπουλος Χρήστος	2.000
Δημητρακοπούλου Σπυριδούλα	1.000
Θεοχάρης Κώστας	2.000
Θεοχάρης Χαρίλαος	2.000
Αράπης Σωκράτης	1.000
Μπαρτζώκας Μιλτιάδης	1.000
Θεοχάρης Γιάννης	3.000
Παπαστεργίου Χρήστος	2.000
Ζαχαρή Φρόσω	5.000
Σπύρου Γιώργος	1.000
Καλλιμογιάννης Γιώργος	5.000
Παππάς Χρήστος	2.000
Καλιακάτσος Ανδρέας	2.000
Μπαρτζώκας Κ. Γιώργος	5.000
Καλιακάτσος Κ. Σπύρος	4.000
Πουλή Βασιλική	2.000
Νασούλα Γεωργία	2.000
Παππάς Χριστόφορος	1.000
Καλιακάτσος Λευτέρης	2.000
Αράπης Γιώργος	2.000
Αντωνίου Ι. Ευαγ.	1.000
Τριάντος Σωτήρης	
Ανεμορράχη	1.000
Γεωργάκη Ευαγγελία	
ΙΤΕΑ	10.000
Ρακόπουλος Χρ.	3.000
Δημητρακοπούλου Σπ.	1.000

κ. Θεόδωρο Γεωργίου η συνδρομή σου δημοσιεύθηκε στον «ΑΡΑΧΘΟ» ΜΑΗΣ - ΙΟΥΝΗΣ 1993. Αριθμός φύλλου 97 σελίδα 3.

Νίκος

Το μάθημα του γαμπρού

Συνέχεια από τη σελίδα 2

στη Σκούπα... ενώ γύρω του αναβοσβήνουν πολύχρωμα λαμπάκια. Ο όχλος εξακολουθεί να... αλαλάζει με μεγαλύτερο παλμό, απαιτώντας άρον - άρον φιλί!! Η ατμόσφαιρα είναι ηλεκτρισμένη, και ο γαμπρός... αρχίζει να ταλαντεύεται. Κάποια στιγμή... χάνει την ψυχραιμία που απαιτεί η περίσταση, κοιτάει δεξιά... κοιτάει ζερβά... αποπροσανατολίζεται... και τελικά —για να ικανοποιήσει έναν παθιασμένο... όχλο— γίνεται... επίορκος προδίδοντας τησυμφωνία... κυρίων, μ' ένα φιλί στο μάγουλο της νύφης!!

Η τιμωρία είναι ακαριαία!!! Ο γέρος αντιδρά αστραπιαία!!! Κάνει ένα βήμα πίσω σηκώνει τη μαγκούρα, και πριν προλάβει κανένας να τον συγκρατήσει, την κατεβάζει με... ένταση και... πάθος, βρίσκοντας με την πρώτη... στόχο... φυσικά στο κεφάλι του γαμπρού!! Το πλήθος για λίγα δευτερόλεπτα μένει άναυδο. Έγκλημα και τιμωρία... επί τόπου... Η κλίτσα σπάει στη μέση, γερό κεφάλι ο γαμπρός αλλά... αρχίζει να τρεκλίζει και τελικά πέφτει κάτω. Ακολουθεί πανδαιμόνιο, κάποιοι τραβάνε το δράστη έξω απ' τον... αγωνιστικό χώρο, άλλοι προσπαθούν να... συναρμολογήσουν όπως - όπως τον τρακαρισμένο γαμπρό που έχει μείνει ξερός, γιατρός πουθενά, πεθερές ουρλιάζουν, νεαροί και νεαρές το βρίσκουν... αστείο και χαχανίζουν, η νύφη κλαίει, γριές σταυροκοπιούνται μιλώντας για... χρουσουζιά, οι περίεργοι πατάνε σπρώχνουν και καβαλάνε όπου βρούνε για να μη χάσουν το σκηνικό...

Γενικά... χαμός!!

• • •

Περνάει λίγη ώρα, και κάποια στιγμή τα πράγματα αρχίζουν να ηρεμούν. Ο γαμπρός συνέρχεται βλέποντας... αστεράκια, ο γέρος φυγαδεύτηκε για το σπίτι κακήν - κακώς, και οι υπόλοιποι ανασυντάσσονται μουρμουρίζοντας, έτοιμοι να μπούνε στην εκκλησία. Τότε εμφανίζεται ο παπάς —βγαίνοντας από την εκκλησία— που δεν είχε πάρει είδηση τίποτα από τα γεγονότα...

Φανερά εκνευρισμένος για την αργοπορία, και βλέποντας μια νεαρή που προσπαθεί να... σουλουπώσει όπως - όπως το —πλούσιο αλλά μπερδεμένο— μαλλί του γαμπρού, με μια μικροσκοπική τσατσάρα, ακούγεται να λέει σιγανά. «Στο σπίτι δεν είχε λανάρι κοπέλα μου»; Και αμέσως πιο δυνατά... «Τι περιμένετε; Θα μπείτε μέσα να τελειώνουμε; Έχουμε και δουλειές!!»

— «Τώρα χρειάζεται η μαγκούρα»! φωνάζει κάποιος... θερμοκέφαλος, προφανώς από την παρέα του γαμπρού...

Ευτυχώς που... η μαγκούρα είχε σπάσει νωρίτερα.

Τελικά μπαίνουν όλοι μέσα και γίνονται τα στέφανα...

Τέλος καλό...όλα καλά...

Γ.Ψ.

Στις πηγές και στα Κεφαλόβρυσα των τοπικών μας παραδόσεων

ΠΕΤΡΟΥ ΣΚΟΥΤΕΛΑ

Κάθε φορά που επισκέφτομαι τη «Λαϊκή Αγορά» της γειτονιάς, εδώ στην πολυδαίδαλη Αθήνα, ο νους μου πετάει ξανά σ' αυτά στα κήπια και τ' ανθοκήπια στο χωριό, με ολόφωτες στιγμές και εικόνες:

— Τα μικρά εκείνα περιβολάκια —μπαξέδες για Τα πολυφαμίλια— με τα κραμπιά και τις λαψάνες, τις αναριχώμενες φασουλιές στα λούρια, τις ψωμομένες ρόκες, τις έρπουσες κολοκυθιές, με τα λιόλουδα τα κίτρινα.

— Τα ψηλά, στεφανωτά, καρπερά κλαριά (σκαμνές, κορομηλιές, κρανιές, αφροξυλιές, καρυδιές κ.λ.π.).

— Τον περιβολότροφο κρεμμυδόκηπο (ανθόκηπο) μ' όλα τα ζαρζαβατικά και γιατροσόφια (άνιθο, μαϊντανό, δγιόσμΟ, μέντα, λάπατα, βνίσια, σαλάτες, ντομάτες, κουκιά, κρεμμυδάκια, σκορδάκια, και ουκ έστι αριθμός βοτάνων φαγώσιμων και θεραπευτικών!.. και μυρωδικών νοστιμιών!

Κι ήταν πραγματικά ο κήπος —σε χρόνια.... πουλούσε το χωριό οργανωμένα— η λαϊκή... στα πόδια σου, που λειτουργούσε μερόνυχτα κι ολοκαλόκαιρα και δίχως εκκωφαντικούς ντελάληδες και παράδες και με λίγα κόπια.

Και τ' αγαθά για το σπιτικό, άφθονα και ποικίλα (με τις περιορισμένες μας επιλογές κι ορέξεις).

Στην ανθοφορία ο κήπος με τα ολόγυρα φυτά και δέντρα ήταν ένα χάρμα των ματιών και δόνισμα των αισθήσεων και το χωριό γινόταν περδικόστηλο, δροσοβόλο και μυροβόλο που λίκνιζε η καρδιά σου περίχαρα κι αγάλιαζε η ψυχή σου περίτρανα. Στην περίοδο της καρποφορίας, σου 'δινε ακόμα μια θελκτική και γλυκοθώρητη όψη, που μεθούσες απ' τη γεύση κι επαφή. Ρόκες ψωμομένες και φουντωμένες στις ψηλές καλαμποκιές (για ψήσιμο και για βράσιμο). Φασουλάκια αρμαθιασμένα στις μαρκόσυρτες αναριχώμενες φασουλιές και διάσπαρτα τα κολοκύθια στο χώμα, στα όχτια και στους φράχτες. Γλυκοθωρούσες και λυγουρευόσουν τα κόκκινα και κίτρινα σταφύλια στις άφταστες ψηλές κληματαριές απανωτές στα δέντρα. Και γλύκανε ακόμα περισσότερο η ορασιά σου στο μικρό ανθόκηπο (κρεμμυδόκηπο όπως τον λέγαν) με τα λογής ζαρζαβατιά κι ασφυκτικά φυτεμένα κι όμως χωρούσαν σα θάματα της θείας φύσης! σα θαματουργικά βοτάνια!..

Ο περιβολότροφος αυτός, λοιπόν, θεογέννητος τόπος, ήταν το μάτι της νοικοκυράς, το καμάρι της κοπελιάς κι ο μεγάλος μπαξές για τη μεγαλοφαμίλια.

Και αναθυμιέμαι ακόμα, στο πότισμα όταν το χωριό φλεγόταν απ' τη κάψα του καλοκαιριού, δημιουργούνταν και σκηνές που ξετυλίγονταν κυρίως στις κεντρικές κόφτες (διακλαδώσεις του αυλακιού). Με πρωταγωνίστριες τις γυναίκες και χωρίς κομπάρσους, δίνονταν υπαίθριες δραματικές θεατρικές παραστάσεις!.. για τη διεκδίκηση του νερού! Τσαλαπατούσαν στα νερά κι άλλαζαν με τα τσαπιά και τα σκαλιστήρια τη κατεύθυνση του νερού, πότε η μια και πότε η άλλη και περιλούζουνταν και με τα κρύα νερά και με τα «ωραία» κοσμητικά επίθετα... που δεν μολογιούνται... και φτάνουν και καμμιά φορά στα γρονθοκοπήματα και μαλλιοτραβήγματα και το «γόρδιο...» θα τον έλυνε η παρουσία του νεροφύλακα, που θάβαζε και το νερό στ' αυλάκι...

Και σήμερα, ακόμα, μπορώ να πω, πολλοί κήποι σπέρνονται και καλοφροντίζονται απ' τους λίγους χειμωνιάτες, τους παραχειμαζόμενους κτηνοτρόφους π' ανεβαίνουν ανοιξιάτικα στο χωριό αλλά κι απ' άλλους στην Άρτα... που ανεβοκατεβαίνουν κι ακριβοπληρώνουν για ένα ντροβά φασόλια και λίγα κολοκύθια!.. Αυτοί, όμως, είναι κι οι κουβαλητές της παράδοσης...

Το καλοκαίρι, αν τύχει να περιδιαβαίνεις τα εσωτερικά δρομάκια και στενοσόκακα του χωριού, βλέπεις πολλά σπιτάκια κλειστά κι αμπαρωμένα κι αυλές και κήπους χέρσα και χορτασμένα, να φλογιένται στην κάψα και να βυθίζεσαι σε σκέψεις... και θύμησες... και να σούρχονται στο νου τα λόγια του ποιητή:

«Και στις σκέψεις
τον κήπο με πόνο
αναμνήσεις
φυτρώνουν μόνο!..»

μπρουντζινα • επιπλα
φωτιστικα • δωρα
δημητρης αραπης
Βιο/νια: βακτριανης 13, 157 71 τηλ.
Εκθεση: αραδου 36, 157 71 τηλ. 7756617, fax: 7756617

carteco
Π. ΜΠΑΡΤΖΩΚΑΣ Ε.Π.Ε.
ΜΟΚΕΤΕΣ
ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΕΣ ΤΟΙΧΟΥ
ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ & ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΔΑΠΕΔΟΥ
ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ
ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΠΛΑΚΙΔΙΑ
Αριστείδου 99, ΚΑΛΛΙΘΕΑ. ΤΗΛ. 9522501 – 5.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ – ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ
Δ. και Γ. ΚΑΛΙΑΚΑΤΣΟΣ
ΑΡΤΑΚΗΣ 143 – Ν. ΣΜΥΡΝΗ (πλατεία Σκατζουράκη).
Τηλ. 9337.504
● Δεχόμεθα παντός είδους παραγγελίες γιά γιορτές, αρραβώνες, γάμους κ.λ.π.

... ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΤΕΣ

Συνέχεια από σελ. 1

Προηγήθηκε ένας εμφύλιος. Ακολούθησε ένα αυταρχικό πολιτικό σύστημα με διώξεις για την κάθε διαφωνούντα. Το αύριο του πολίτη ήταν εξαρτημένο από την αυθαίρετη κρίση του κάθε πληροφοριοδότη. Μέσα σ' αυτό το πνεύμα και το εκπαιδευτικό σύστημα, με κάποιες φωτεινές εξαιρέσεις. Ένα σύστημα σκληρό, που πολλές φορές σε κάποια σχολεία, γινόταν ανυπόφορο εξ αιτίας μιας αχαρακτήριστης συμπεριφοράς ορισμένων εκπαιδευτικών... Ήταν εκείνοι οι άνθρωποι που κατά συγκυρία βρέθηκαν σ' αυτό το χώρο και... κάπου είχαν μπερδέψει το ρόλο τους μ' εκείνον του αγράμματου Χωροφύλακα της εποχής...

Πολλές φορές ήταν και... «κολλητοί...» —που θάλεγε και η νεολαία σήμερα....

Εξουσία του χωριού βλέπετε και οι δύο!!!

Όπως οι ίδιοι απέδειξαν με τη συμπεριφορά τους, δεν είχαν καμία σχέση μ' αυτό που ονομάζεται διαπαιδαγώγιση. Η τρομοκρατία, η ψυχική και σωματική βία που πολλές φορές ξεπερνούσε κάθε όριο, ήταν κάτι το συνηθισμένο σε αρκετά σχολεία. Βαρύ το τίμημα της σωματικής ακαιρεότητας που πλήρωσαν μαθητές και μαθήτριες από τα πρώτα φτερουγίσματα της ζωής. Γνωστά και ανατριχιαστικά γεγονότα τα σπασμένα —στην κυριολεξία— χέρια αγοριών, ξεριζωμένα μαλλιά κοριτσιών, και τόσες άλλες αθλιότητες που καταρρακώνουν το άτομο, και αντανακλούν ψυχοπαθολογικές καταστάσεις του κάθε δράστη. (Ένα παρόμοιο περιστατικό σήμερα —που θα γινόταν γνωστό— θα είχε απασχολήσει κανάλια και τύπο σε παγκόσμιο επίπεδο, όπως και αίθουσες δικαστηρίων, ψυχολόγους κ.λπ. Άλλες εποχές... άλλα ήθη... Φυσικά, κατάλοιπα πάντα υπάρχουν όπως και περιστατικά που μένουν στο σκοτάδι).

Δεν είναι τυχαίο ότι πολλά παιδιά έφταναν στο σημείο να φύγουν από το σχολείο πανικόβλητα, μετά από ανάλογο επεισόδιο. Η επιστροφή γινόταν ύστερα από μέρες, πότε με τη βία, και πότε... με τα παρακάλια της... «μετανοούσας Μαγδαλινής» που το ρόλο της έπαιζε βέβαια ο εκπαιδευτικός... Για να επαναλειφθεί φυσικά το ίδιο σκηνικό σε ελάχιστες μέρες, με όλες τις συνέπειες που είχε αυτό για τη διαμορφούμενη προσωπικότητα του παιδιού, και τη Χαμένη εμπιστοσύνη του προς τους πάντες... Και άριστοι μαθητές να ήταν κάποιοι —που σίγουρα ήταν— εφόσον και οι έξι τάξεις στεγάζονταν πάντα σε μια αίθουσα, αναγκάζοντας καθημερινά όλοι να γίνονται μάρτυρες σε σκηνές τρόμου, με αποτέλεσμα να ξεχνάμε κι αυτά που ήξεραν... Σκηνές που σήμερα δεν επιτρέπονται ούτε για ταινία κινηματογράφου.

* * * *

Τέτοια... Χαρμόσυνα πάρτυ και... θεατρικά είχαμε τότε και... διασκεδάζαμε ομαδικά!!!

Στερεοφωνικά και... ΡΟΚ μουσική δεν υπήρχαν για να... χορεύψουμε στο μισοσκόταδο...

Όμως, η συχνή επαφή που είχαμε με τη... χλωρή κρανιά του εκπαιδευτικού, ήταν το κίνητρο για να... χοροπηδάμε ακόμα και στον ύπνο μας...

Ενώ βλέπαμε πολύχρωμα λαμπάκια, να αναβοσβήνουν... μέρα μεσημέρι...

* * * *

Όχι, δεν είχα πρόθεση να ξυπνήσω εφιάλτες, που έτσι κι αλλιώς, μόνο ευχάριστο δεν είναι...

Πιστεύω όμως, ότι η σημερινή γενιά, τα νέα παιδιά, πρέπει να γνωρίζουν χτεσινά γεγονότα για να μπορούν να συγκρίνουν καταστάσεις, και να βγάζουν τα δικά τους συμπεράσματα...

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ ΤΟΥ 1960

Να αναφέρουμε εδώ δυο λόγια για τις φωτογραφίες. Και αυτή που βλέπουμε και την άλλη που δημοσίευμα στο φύλλο 96 του Αράχθου τις κρατάω από τότε που ήμουνα μαθητής.

Αυτή που βλέπουμε την είχε βγάλει ο —νεαρός τότε— φωτογράφος από το Βαθύκαμπο Γιώργος Κ. Μπόπολης.

Η προηγούμενη είχε και συνέχεια... Ο φίλος και συμμαθητής μου Λευτέρης Καλιακάτσος την έβαλε σε μεγάλη κορνίζα, έγραψε στο κάτω μέρος κάποιους στίχους δικούς του, και την τοποθέτησε στο καφενείο του Χ. Σπύρου στο Κρυονέρι.

Ο φωτογράφος εκείνης της φωτογραφίας —που χρονολογείται γύρω στο 1960— είναι ο Κώστας Μιχαλόπουλος από τα Λαγγάδια. Παρ' όλο ότι πέρασαν τόσα χρόνια θυμάμαι... Ήταν περίπου μήνας Μάιος, ώρα προς το απόγευμα. Αρκετή ώρα πριν μπούμε μέσα για απογευματινό μάθημα. Αυτός είναι και ο λόγος που πολλά παιδιά λείπουν από τη φωτογραφία. Είχαν πάει για μεσημεριανό φαγητό και δεν είχαν επιστρέψει ακόμα. Τότε πέρναγε από την πλατεία ο φωτογράφος... Θυμάμαι που παίζαμε και μας συγκέντρωσε γρήγορα-γρήγορα ο δάσκαλος Κώστας Σιαφαρίκας, εκεί στην καρδιά του καινούργιου σχολείου. Αυτά για την Ιστορία...

* * * *

Τώρα, αν κάποιοι έχουν ανάλογο υλικό κάπου ξεχασμένο —που σίγουρα θα υπάρχει— ας το φέρουν ή ας επικοινωνήσουν με την εφημερίδα να το δημοσιεύσουμε. Όλα αυτά που έχουν σχέση με το παρελθόν είναι κομάτια από τη ζωή μας. Πιστεύω ότι μας αφορούν όλους (έστω πολλούς) και δεν πρέπει να μένουν στο σκοτάδι κάποιου συρταριού.

Μαθήματα χορού

Τα μαθήματα παραδοσιακών χορών γίνονται κάθε Σάββατο 4.45 - 5.45 μ.μ.

Άφθονο τσίπουρο

Τσίπουρο νέας σοδειάς, προσφορά Λουκίας Ν. Θεοδώρα υπάρχει στο Σύλλογο. Κάθε Σάββατο 4 - 7 μ.μ. είναι ανοιχτά.

Αλλαγή προέδρου

Στην Πανηπειρωτική έγινε τον Οκτώβρη, όπως συμφωνήθηκε, αλλαγή προέδρου. Ανέλαβε ο Τζουμερκιώτης καθηγητής χειρούργος γιατρός Κώστας Αλεξίου από το Βουργαρέλι.

Ο Σύλλογός μας του εύχεται κάθε επιτυχία στο βαρύ έργο για το καλό της Ηπείρου.

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ

Εφημερίδα του
Πολιτιστικού Συλλόγου
Κεντρικιωτών Άρτας
Εκδότης:
Καμπρής Κώστας
Βαρβάκη 54, Αθήνα
Τ.Κ. 114 74
Τηλ.: 64.20.051
Συντακτική Επιτροπή:
Βίκη Καραγιάννη - Αράπη
Κώστας Καμπρής
Γιάννης Ψυχογιός

Εκλογές στην Ομοσπονδία Τζουμέρκων

Στις 5 Δεκέμβρη έγιναν οι εκλογές για την ανανέωση του Δ.Σ. της Ομοσπονδίας Τζουμέρκων από τις οποίες προήλθε το πιο κάτω Διοικητικό Συμβούλιο.

1) Γκορόγιας Δημήτρης **(Πρόεδρος)**
2) Γκατζόγι ας Χρήστος **(Αντιπρόεδρος)**
3) Λάμπης Γιώργος **(Γεν. Γραμματέας)**
4) Κολοκύθας Λευτέρης **(Ταμίας)**
5) Κουτσούκης Νίκος **(Αναπλ. Γραμματέας)**
6) Τριάντος Γιώργος **(Μέλος)**
7) Κοντοπάνος Ιωάννης **(Μέλος)**
8) Κωστή Ελένη **(Μέλος)**
9) Σιόντη Ελένη **(Μέλος)**
10) Λαναράς Χρήστος **(Μέλος)**
11) Νίκου Θεόδωρος **(Μέλος)**

ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ EXPRESS
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ
ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ
ΕΥΡΩΤΑ 18 - ΜΠΡΑΧΑΜΙ
ΤΗΛ.: 96.17.154 - 99.609.40

«Ο ΑΡΑΧΘΟΣ»
ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟ - ΤΑΒΕΡΝΑ - ΨΗΣΤΑΡΙΑ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΛΕΤΣΟΣ
Κρυονέρι Κεντρικού Άρτας
Στο Κρυονέρι στην ταβέρνα του Χρήστου Μπλέτσου θα βρείτε εκλεκτούς μεζέδες Κοκορέτσι, Κοντοσούβλι, Μπριζόλες, Μπιφτέκι, Σαγανάκι, Αναψυκτικά και Εκλεκτό Κρασί.

ΣΤΕΙΛΕ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΟΥ

Άντρα θέλω - Τώρα τον θέλω

Πολύς ντόρος γίνεται και κουτσομπολιό σχετικώς με το νερό των Ναζαίων. Ο Θεός και η Θεά τύχη βοήθησε τους Naζιώτες να βρούνε λίγο νερό να πίνουνε και να μην λένε το νερό - νεράκι που τόσα χρόνια το λέγανε νεράκι εκεί ψηλά στην τσούκα στην ξηραΐλα. Βαλθήκανε οι οικισμοί Αντριά - Ρουπακιά σήμερα και δεν ξέρω αύριο ποιοι άλλοι να ζητάνε νερό. Θέλουμε και εμείς - θέλουμε και εμείς από ετούτο το άγιον - το μύρον το Ναζιώτικο, και ας έχουνε και αυτοί τις βρυσούλες δίπλα τους να τρέχουνε νερό. Το θέλουνε εδώ και τώρα επι τάππτος. Χωρίς να ξέρουμε σήμερα πόσα κυβικά βγαίνουν στο 24ωρο. Χωρίς να ξέρουμε αν μπορούν όλα τα σπίτια στους Ναζαίους να εξυπηρετηθούν από το νερό αυτό. Χωρίς να ξέρουμε αν το νερό αυτό είναι περαστικό ή καμιά λιμνούλα. Σήμερα δεν ξέρουμε, δεν μετρήθηκε για να δούμε πόσο νερό βγάζει το 24ωρο, αν μπορούν στο σύνολο να εξυπηρετηθούν οι Ναζαίοι, και οι ενδιαφερόμενοι οικισμοί. Γιάννη τον βγάλαμε χωρίς να τον δούμε. Το νερό μετρήθηκε εδώ και τρία χρόνια όταν ξέσπασε, όταν πρωτοβγήκε και είχε τόσα κυβικά. Άλλος έλεγε 15 κ. άλλος 20 κ. άλλος 12 κ. άλλος το μακρύ και το κοντό, άλλος νερό!!! να πνίξει το χωριό και διάφορες άλλες αηδίες. Και την γλωσσοφαγιά την φοβάμαι. Έγιναν τα έργα, και φέτος το καλοκαίρι τον Αύγουστο μπήκε το νερό στα σπίτια. Όχι όλα, είναι και μερικά που δεν έβαλαν παροχή. Τα περισσότερα σπίτια ήσαν κλειστά. Δεν καταναλώθηκε το απαιτούμενο νερό του σπιτιού.

Φέτος το καλοκαίρι ελπίζουμε να πάμε περισσότερες οικογένειες ν' ανοίξουμε τα σπίτια μας να καταναλώσουμε τα κυβικά που πρέπει να μας ανήκουν για να εξυπηρετηθούμε στις ανάγκες του σπιτιού. Να γίνει η μέτρηση κατά τον Οκτώβριο να δούμε τι κυβικά βγάζει. Επαρκεί το νερό για τους Ναζαίους; Περισσεύουν κυβικά νερού; Ε, τότε, αφού περισσεύουν να πάρουν και οι ενδιαφερόμενοι οικισμοί κανείς δεν λέει όχι. Και αν έχει και πολύ αλήθεια θ' ανοίξουμε τη βάνα να πνιγεί και το χωριό, όπως είπαν κάποιοι.

Με νταΐλίκι, με το ζόρι και με φοβέρες δεν εξυπηρετούν την καλή προσπάθεια που θέλει να γίνει. Γι' αυτό καλό θα είναι να μην βιάζονται να δούμε τις ανωτέρω ενέργειες, και πού θα κατασταλάξει το νερό, και να είναι βέβαιοι αφού υπάρξει επάρκεια νερού θα πάρουν και αυτοί. Αλλά όταν οι Ναζιώτες κάνανε αγώνα και έρανο να μαζέψουν χρήματα για να κάνουνε την πρώτη γεώτρηση για το νερό αυτό, μερικοί από αυτούς κοροϊδεύανε ότι οι Ναζιώτες κάνουν τρύπες στη ράχη - σιγά μην βρούνε νερό. Και κανένας δεν είπε να προσφέρει κάτι, κανείς δεν ενδιαφέρθηκε, ασχέτως αν χάθηκε το νερό, λόγο κακής χρήσεως του μπετονίτη. Τώρα που έγινε η σωστή δουλειά και βγήκε το νερό τώρα όλοι κόπτονται και ενδιαφέρονται για τους δε. Επειδή η δεύτερη γεώτρηση έγινε με τα λεφτά της Νομαρχίας, και έγινε η γεώτρηση από την Νομαρχία. Αλλά αποκλειστικά για ύδρευση του συνοικισμού Ναζαίων.

Αλλά και εδώ δημιουργηθήκανε έξοδα, φαγητά, τρεχάματα πολλά κ.λπ. Ποιος τα πλήρωσε; Στραβά μάτια και κουφά αυτιά. Τώρα τα θέλουμε γαλάτα και μαλάτα. Χωρίς να ιδρώσουμε. Και παρόλα αυτά οι Ναζιώτες λένε ναι στην επάρκεια νερού, να πάρετε και ας τους έχετε κακολογήσει. Αν δεν έχει, τι να πάρουν. Γι' αυτό είπαμε κ. πρόεδρε να γίνουν αυτές οι ενέργειες για να παρθεί μια απόφαση και όχι τώρα με το έτσι θέλω.

Τάκης Ζαχαρής

Σημείωση Εφημερίδας

Υπάρχει νερό για όλους. Να γίνουν και άλλες γεωτρήσεις κοντά στο ποτάμι. Προς Θεού τέλος οι φαγορμάρες.

ΑΙΣΧΡΟ ΚΡΟΥΣΜΑ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Το Νερό στον Αντρειά

Με μεγάλη έκπληξη πληροφορήθηκα ότι κυκλοφόρησε ένα «χαρτί» στο οποίο καλούνταν οι συγχωριανοί να βάλουν την υπογραφή τους για να μην πάρει νερό ο συνοικισμός «ΑΝΤΡΕΙΑ».

Δεν μπορώ να καταλάβω πώς σκέφτηκαν αυτοί οι «κύριοι». Μήπως είναι δικό τους, ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥΣ, το νερό; Είναι γνωστό ότι το νερό είναι φυσικό αγαθό και ανήκει σε όλους.

Μήπως έχουν πληρώσει για την κατασκευή του έργου απ' την τσέπη τους; Τα χρήματα δόθηκαν απ' το ελληνικό δημόσιο και «δημόσιο» είμαστε όλοι μας και όχι μόνο μερικοί που θεωρούν τους εαυτούς των εκλεκτούς.

Μήπως οι «ΑΝΤΡΕΙΩΤΕΣ» είναι καλοί μόνο όταν ξοδεύουν τα χρήματά τους στους Ναξαίους (καφενεία, κρεοπωλεία, πανηγύρια κ.λπ.) και ανάξιοι να πάρουν κι αυτοί μια στάλα νερό;

Θέλω να συγχαρώ τους έξι (6) του Κοινοτικού Συμβουλίου που ψήφισαν να πάρουν νερό τ' «ΑΝΤΡΕΙΑ» και να εκφράσω την αηδία μου για τον έναν που δεν ψήφισε. Είναι ντροπή για το συνοικισμό μας που υπάρχουν τέτοιου είδους «άνθρωποι» ανάμεσά μας.

ΝΤΡΟΠΗ στους πρωτεργάτες αυτού του αισχρού κρούσματος ρατσισμού και ακόμη μεγαλύτερη ΝΤΡΟΠΗ σ' αυτούς που υπέγραψαν σ' αυτό το άθλιο «χαρτί».

Επιτέλους θα πρέπει να καταλάβουν κάποιοι ότι η εποχή των μιασμάτων πέρασε...

Λυπάμαι.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ

Κοινοτικό γραφείο
Κεντρικού
Τηλ.: 0685 71295

Ο Γραμματέας της Κοινότητας Κεντρικού βρίσκεται κάθε πρωί στο γραφείο και είναι πρόθυμος να εξυπηρετήσει κάθε χωριανό.

Ο γάτος και το στιφάδο

Εγώ ποτέ μου δεν έφαγα αγριογούρουνο στιφάδο. Δεν ξέρω εσείς αν φάγατε πάντως ένας καλοθρεμένος γάτος έφαγε τα κοψίδια στιφάδο από το αγριογούρουνο. Κάποιος κυνηγός με την παρέα του πήγαν για κυνήγι και χτυπήσανε ένα άγριο γουρουνάκι. Πήρε το μερίδιό του και με χαρά το πήγε στη μάνα του να το φτιάξει στιφάδο. Μύριζε όμορφα το άτιμο! Έσπασε και η μύτη του γείτονα από την μυρωδιά που μοσχοβόλαγε. Και η καλόψυχη γειτόνισσα είπε: Ας βάλω και ένα πιάτο στον γείτονα, καλός άνθρωπος είναι. Του έβαλε δυο κοψίδια ψαχνά μεγάλα και μπόλικα κρεμμύδια με ψωμί ζεστό από τη γάστρα και τα πήγε. Ο άνθρωπος ήταν στην αυλή έσκαβε τον κήπο, η γειτόνισσα του φώναξε. Ω, γείτονα εδώ σου έφερα φαΐ να φας. Καλά άστο επάνω στο τραπέζι μέσα στο σπίτι, να τελειώσω και έρχομαι. Η γειτόνισσα το άφησε έκλεισε την πόρτα και έφυγε. Για κακή τύχη όμως η πόρτα δεν έκλεισε καλά και ο καλοθρεμένος γάτος άνοιξε την πόρτα σαν καλός νοικοκύρης, ανέβηκε στο τραπέζι, πήρε το ένα κομμάτι κρέας βγήκε έξω και το έφαγε και ξαναμπήκε μέσα πήρε και το άλλο το έφαγε και αφού βαρυστομάχιασε ξάπλωσε εκεί στο γρασίδι και λιαζότανε. Ο άνθρωπος αφού τέλειωσε τη δουλειά του πήγε να φάει με όρεξη το στιφάδο. Μπήκε μέσα στο σπίτι τι να δει. Το πιάτο άδειο χωρίς τα κοψίδια. Ήταν μόνο τα κρεμμύδια. Ο άνθρωπος πεινούσε, του ήλθε κρίμα να πετάξει τα κρεμμύδια έκατσε και τα έφαγε. Ωραία, νόστιμα. Το κατάλαβε βέβαια ότι τη ζημιά την έκανε ο γάτος αλλά τι να πει. Κατάπιε μόνος του τον καημό. Το βραδάκι πήγε η γειτόνισσα να πάρει το πιάτο και να τον ρωτήσει αν του άρεσε το στιφάδο. Σ' άρεσε γείτονα το στιφάδο; Αχ! γειτόνισσα έπαθα δουλειά. Μούφαγε ο γάτος τα κοψίδια και μένα μ' άφησε τα κρεμμύδια. Βέβαια στενοχωρήθηκε και η γειτόνισσα. Τι, δεν τα πέταξες τα κρεμμύδια αφού έφαγε ο γάτος στο πιάτο; Γιατί, τι είχαν τα κρεμμύδια, ο γάτος τα κοψίδια έφαγε. Στα κρεμμύδια τα μουστάκια ακουμπήσαν, τι έχουν τα μουστάκια. Για μια στιγμή βλέπει τον γάτο και λέει. Α, ρε γάτε που θα μου πας αυτό που μου έκανες θα μου το πληρώσεις. Άμα δεν σε κάνω σουβλάκι εμένα μην με λένε... Και φάγαν αυτοί καλά και μεις ίσως φάμε από το σουβλάκι!!

Τάκης Ζαχαρής

Roggi
Ενδύματα
Ανδρικά
Λουΐζης Ριανκούρ 32
Αμπελόκηποι
Τηλ. 69 32 888